

10/11

Titos ärliga mening

Det senaste häftet av den utmärkta amerikanska tidskriften "Foreign Affairs" innehåller i än större omfattning än vanligt bidrag av ledande politiker. Bland författarna är utrikesminister Dulles, den demokratiska senatören John Kennedy och Aneurin Bevan, efter sin nyorientering på arbetarpartiets kongress för en månad sedan designerad att bli partiets näste utrikesminister. Men det är mycket litet som de stora männen säger. De fyra obligatoriska plattheterna finns där naturligtvis: fred, avspänning, avrustning, hjälp åt underutvecklade. Därtill kommer formuleringar som avser att upphöja det egna partiets insatser och att nedsätta motståndarna. Något nytt kommer däremot inte fram, endast försök att klä gamla tankar och önskingar i lockande utstyrsel.

Marskalk Tito, den främste bidragsgivaren utanför den demokratiska kretsen, börjar sin

artikel med att framhålla sin hederlighet och sin kompetens. "Jag måste säga vad jag verkligen tänker", denna deklaration om uppriktighet kombineras med påståendet att Tito hittills visat sig förstå hur situationen verkligen är beskaffad. Sedan förklarar Tito — med en kraft som om han nyss kommit på de märkliga sanningarna — att statsmännen "måste ta lärdom av erfarenheten", att "krig inte lönar sig", att "fredlig samlevnad är lycklig och att stora stater inte bör undertrycka små och svaga folk. Och så följer det väsentliga: Ryssland är efter Stalins död ett fredligt land, och det är Västerns skuld att samförstånd inte råder i världen. De amerikanska baserna i Europa och Asien bör utrymmas, Atlantpakten bör slopas. Warszawapakten kom till först efter Atlantpaktens bildande och som en konsekvens av denna pakt. "Jag är djupt övertygad om att Warszawapakten skulle upphöra att existera så snart som Atlantpakten upplöstes."

Är det möjligt att Tito hållit sitt löfte att säga vad han verkligen tänker? Vet han inte att Rysslands satelliter var lika fast bundna vid härskarlandet före som efter Warszawapakten, att denna pakt avsåg att ge illusionen av att kommuniststaternas samverkan var lika frivillig som demokratiernas, att en avskrivning av pakten inte på något sätt skulle rubba den ryska hegemonin över alla de efter kriget genom erövrings- och påtryckningar upprättade kommunistiska regimer-na? Titos genomskinligt be- drägliga uttalanden är endast uttryck för den svängning öster ut som han under den senaste tiden ansett lämplig i sitt eget och sin stats intresse. Fraserna om uppriktighet är som så ofta blott till för att sockra osanningen.